

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΞΟΝ.

Αφιεροῦται τῷ σεβαστῷ μοι θεῖῳ

Κ. ΜΕΣΣΑΛΑ.

Ἄφ' τὴ στιγμὴν π' ἀσήκωσι τὰ μάτια 'ς ἄλλη σφαῖρα,
Καὶ τὸν Θέον ἐζήτησαν οἱ χτύποι τῆς καρδίας,
Σ' εἶδα νὰ λάμπης ἔξαρνα σὰν θαῦμα 'ς τὸν αἰθέρα
Καὶ τὸ οὐρανοῦ τὰ κύματα νὰ διώχνῃς, νὰ σκορπάζῃς.

Μ' ἐμάγεψες, κ' ἐλόγιασκ μὴ ὁ Πλάστης περιμένη
Καρμία ψυχὴ 'ς τὸ θρόνο του, ψυχὴ του ἀγαπητὴ,
Καὶ μονοπάτι σ' ἕστερνε εἰς τὴ μακαρισμένη
Γιὰ ναῦρη τὸν παράδεισο, 'ς τὰ νέρη μὴ χαθῇ.—

Άλλ' ὁ θυητὸς ἐτόλμητε τὸν Πλάστη νὰ φωτίσῃ·
—Τί ναι, πτερόχ, ἐρώτησκ, ἐκεῖνο ποῦ ὁ οὐρανὸς
Μοῦ δείχνεις ώσὰν στεφάνη του, ποῦ λάμπει γιὰ νὰ σεύσῃ,
Μὴν ἥσαι ἀγγέλου πέρχεμα καὶ ἀφίνει τέτοιο φῶς;

Κ' ἐκεῖνος μοῦ πεῖται: ὅταν ἀκοῦς τὴν Πλάστη νὰ μουγκρίζῃ,
Τὰ σύγνεφα νὰ βόγγυσουν, κ' ἐκεῖνο εὐθὺς φανῆ,
Εἴναι δικό μου μήνυμα ποῦ τὰ στοιχεῖα διορίζει
Νὰ πάψουν πλειὰ τὸν πόλεμο, κ' η εἰρήνη ν' ἀπλωθῇ.—

Λοιπὸν ἀν ἥσαι τοῦ Θεοῦ σημαία ποῦ φέρνει εἰρήνη,
Ἀν ἥσαι ἀγάπης μήνυμα 'ς τὴ γῆ ποὺ κ' ἐγὼ ζῶ,
Γιατὶ καὶ μὲς τὰ στήθη μου δὲν φέρνεις τὴ γαλήνη
Ποῦ αἰσθάνομαι τὸν πόλεμο καὶ τὸν κατακλυσμό;

A. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'.

Ἄν ἥσαι φιλακόλουθος καὶ εἰς ἑκκλησίαν συχνάζῃς
Ἐμὲ ἐκφωνούμενον 'ς εὐχὴς θ' ἀκούσῃς μὴ τρομάζῃς,
Κόψε μου εὐθὺς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν παμφάγον χρόνον
Θὰ συμπληρώσῃς πάραυτα μὲ τὸ σὸνομά μου μόνον
Πλὴν ἀν ἔξ ολου θέλη τις νὰ μ' ἀναγραμματίσῃ,
Θὰ ἴδη δτὶ ἀνευ ἐμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐνδύσῃ
Τὰ μέλη του καὶ τὴν καλὴν τῆς καρδίας του φίλην,
Καὶ ἀπαντεῖς θὰ πλέωμεν πλεσίστιοι πρὸς τὴν θ.ηγ.

A. Π. Β.

Τῷ περιώφ λέσσορτι τὸ ἀρωτέρω αἰρητημα η Σύνταξις δωρήσεται ἐν ἀρτίτυπον
τῆς χαριεστάτης μονοπράκτου «ΚΗΔΕΙΑ καὶ ΧΟΡΟΣ».